

бръзо станал по првите манстори отъ искрено наротъ отидоу при дѣдо владика за да имъ дайтъ благословъ по просто изинъ, за да си направатъ тока нещю. И щомъ отишле тамо перко и прес-третналъ протошингелъ дѣдо владика Иеронима: що сакатѣ ман-стори, и они мѣ казали како писмото имъ беше, и онъ имъ отго-ворилъ съ лѣскачина; о бѣдали бѣгари, той ветокъ огонъ едка сме го сгаснали, пакъ вие сакатѣ да го палите . . . По голѣмно майсторъ, рекоми Иванъ Камебръ, а по мали Иосифъ Франго, е реколъ: анде бре, що го слѣшашъ тока кѣче, да идѣме при дѣда владика самага . . . И що се качие горе клезое мѣ во оданта и поклониха мѣ съ и бациле мѣ рока . . . Они мѣ отворили то истото щото бѣе рекли протошингелъ . . . и испѣдие ги и дойдоу майсторитѣ скорени отъ страната на дѣда владика . . . (А. Шо-повъ, Изъ новата история на българитѣ въ Турция. Плов-дивъ 1895, стр. 57—58).

Тукъ можемъ да приведемъ още единъ разказъ за въз-раждането на българщината въ Солунъ. Тоя разказъ придру-жава стария поменикъ на шиваческия еснафъ дебрани, кру-шевци и кичевци въ Солунъ. Поменикътъ е билъ съставенъ прѣзъ 1817 г., сетнѣ прѣзъ 1841 г. имената били прѣписани съ грѣцки букви, за леснота на грѣцкитѣ попове, които не можели да четатъ българския поменикъ на животѣ и мрът-витѣ. Ето прочее този разказъ, докаранъ до год. 1874.

Плакокожница или терзиски еснафъ Дебрани къ Голѣнъ . . . Перко почнати еснакъ терзин бѣл(гарски): с Голѣнъ предисловіе на таа книга именѣмаа: памѣтница или споменѣца на живи и на мѣртви на той благословенни еснафъ шикѣнскій и словенскій ѡзнкъ и писменоскъ пѡдражатели и народолюбѣйки братиѡ и желѣми о народѣстко и писменоскъ скон, но нѣжда ради града сѣго именѣ-мый Голѣнъ, како ненавидѣле тока словѣ и ако да имало некон свѣщенѣкъ сирѣ или некон попъ да знае да пѣе славѣнскій, не го оставѣле: по таа причина претвориле памѣтница сѣѡ по гречески. Я тои благогѡвѣкѣни рѣшетъ рекомѣй Дебренци и Крѣшовци и Кичевци жалѣѣни на сърцето си за словото си штеческо штъ денъ на денъ почнае да се мислатъ како да сѣѡ потрѣдатъ и да си направатъ некакко средство: за словото си да не се изгѣбатъ, та да си направатъ или црѣкка или некое сѣчилище. И почнае малѣ по малѣ ѡ 1833: гѡда ѡ некон си сѣченика сѣчена с тоѡ градъ, ѡ некон си мона(хъ) ѡбанѣѣи сирѣчъ чѣждицъ сѣчителъ по славѣнски. И тѣе благородни терзин имале сѣ мали дѣца, рекле мѣ: Оче, мо-